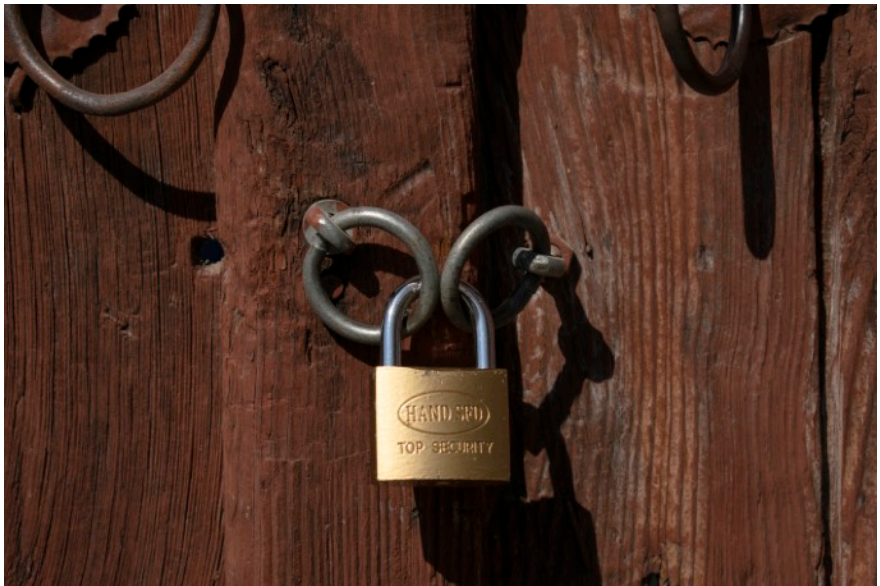

BURCU IŞIK

KALE MAHALLESİ'NDEKİ YÜRÜYÜŞÜMÜ
ÖNÜNDEN BAŞLIYORUM. İÇİMDE
KORKU VAR. MAHALLEYE İLK GELİ
AYAKLARIM BENİ BİLDİĞİM YERLER
İSTEMİYORUM. BİLMEDİĞİM SOKAK
YÜRÜYÜŞÜMDE GERÇEKTEN KAYI
DOĞRU TIRMANIYORUM, HAVA Ç
ÖNCE YAĞMUR YAĞIYORDU AMA
BİLE BULUT KALMADI. İÇİMDE BİR
SOKAĞA GIRIYORUM. AĞUSTOS
GALIBA; HER YER YEMYEŞİL. HER
TAŞAN BİR YEŞİLLİK VAR SOKAKTA
SEVDİĞİME KARAR VERMEK ZOR
LEYLA KLARI, BU MAHALLENİN SÜ
KARŞIMA ÇIKTIKÇA KOKLUYORU
KOKUYORLAR. YÜRÜMEYE DEVA
DAHA ÇIKIYORUM. KENDİMİ BÜY
BULUYORUM. ÜÇ BÜYÜK ÖRDEKİ
TEDİRGİN OLUYORUM ÇÜNKÜ Ç
HALDE KOVALAMIŞTI. HEMEN UZA
ÜSTÜNDE PERGAMON AKROPO
PERGAMON ANTİK KENTİNİN İ
BURADA YÜZYILLAR BOYUNCA
PAZARI, TIYATROSU, EVLERİ, T
KALINTILARI KALMIŞ. HEMEN A
KURULMUŞ. PERGAMON'UN A
"PERG" VEYA "BERG" DEN GEL
BURDAN ALMIŞ VE MAHALLED
ANTİK KENTİNİN KALINTILARI
BAZI EVLERDE BU FARKLI TAŞL
EDEBİLİYORSUNUZ. BU KALINTI
KARŞIMA BİR KAPI BİR PENCERE
BİZ DE BÖYLE OLMUYOR MUYUZ
YIĞIYORUZ. KİMSE AÇAMASIN K
BAZILARIMIZ İÇİNİN KÖTÜLÜĞÜN
KIRGINLIKLARINI. KENDİ KAPIMI

Kale Mahallesi'ndeki yürüyüşüme Akasya Park'ın önünden başlıyorum. İçimde 'ya kaybolamazsam?' diye bir endişe var. Mahalleye ilk gelişim olmadığı için ayaklarım beni bildiğim yerlere götürüyor. Bunu istemiyorum. Bilmediğim sokaklara sapmak ve bu yürüyüşümde gerçekten kaybolmak istiyorum. Yukarı doğru tırmanıyorum, hava çok sıcak. Buraya gelmeden önce yağmur yağıyordu ama şimdi gökyüzünde bir tane bile bulut kalmadı. Bir inat, yokuşta yer alan sokağa giriyorum. Ağustos ayında olmanın güzelliği galiba; her yer yemyeşil. Her kapıdan her pencereden taştan bir yeşillik var sokakta. En çok hangi çiçeği sevdiğime karar vermek zor. Hepsini seviyorum; gülleri, leylakları, bu mahallenin süsü olan akşamsefalarını. Karşıma çıktıkça kokluyorum onları. Hepsi annem kokuyorlar.

Yürümeye devam ediyorum ve bir yokuştan daha çıkıyorum. Kendimi büyük bir bahçenin içinde üç büyük ördekle karşı karşıya buluyorum. Çocukken bir tavuk tarafından fena halde kovalandığım için biraz tedirgin oluyor, hemen uzaklaşıyorum. Sokağın yukarısında Pergamon Akropol'ünün kalıntıları var. Pergamon antik kentinin kurulduğu yer burası. Burada yüzyıllar boyunca insanlar yaşamış. Pazarı, tiyatrosu, evleri, tapınakları varmış. Geriye kalıntıları kalmış. Hemen altında da Kale Mahallesi kurulmuş. Pergamon'un adı Kale anlamında gelen "Perg" veya "Berg"den geliyor. Bu mahalle de ismini burdan almış ve mahalledeki bazı evler Pergamon antik kentinin kalıntılarındaki taşlardan yapılmış. Evlerin duvarlarında bu farklı taşları hemen fark edebiliyorsunuz. Kalıntıları, taşları düşünürken karşıma bir kapı, bir pencere çıkıyor; içi taş dolu. Bazen biz de böyle olmuyor muyuz? Kapılarımızın arkasına taş yığıyoruz. Kimse açmasın, kimse göremesin içimizi diye. Bazılarımız içinin kötülüğünü saklıyor, bazılarımız kırgınlıklarını. Kendi kapımı yokluyorum. Belki ardına kadar açık değil ama taş yığılı hiç değil benim içim.

Bir evin avlusu "Ahlat Ağacı" filmini hatırlatıyor nedense. Koltuklar var, boş bir bira şişesi... Başka bir evin içinden asmalar fışkırıyor. Üzümler olmamış daha, koruk. Yine de koparıp yemek istiyorum. O sırada evden biri çıkıyor, utanıyorum. Hiç konuşmadan uzaklaşıyorum oradan. Neden bilmiyorum ama kimseyle konuşmak istemiyorum. Sanki birileriyle iletişime geçersen mahallede kaybolamazmışım gibi hissediyorum. Bu yürüyüşte sadece kendimle olmak istiyorum.

Bir merdivenden iniyorum; bir yıkık kapı yatay olarak karanlık bir odayı kapatıyor. İçerisi karanlık ama bir koltuk olduğunu görüyorum. Birilerinin yalnız kalma odası belli ki, belki de bir kaybolma odası...

Birçok evin önünde motor var. Bu dar sokakların en güzide aracı onlar. Buralara araba sokmak da, park etmek de büyük problem. Oysa motorsikletler tam bu dar sokaklar için. Bir pencerenin önünde toprak testi ve güveç görüyorum. Sonra da kendi yansımamı. Yabancı hissediyorum kendimi. Öyleyim zaten, yabancıyım. Bu düşünceden kurtulmak için hemen bir başka sokağa giriyorum.

Bu sokakta böğürtlenler karşılıyor beni. Bu sefer kendimi tutacak değilim. Hemen bir tane atıyorum ağzıma. Çok lezzetli. Küçükken arkadaşlarımla toplaşıp kurduğumuz böğürtlenler geliyor aklıma. Elimin ağzımın mosmor oluşu. Gülümsüyorum, keyfim yerine geliyor. Sokağın sonundaki duvarda bir yazı var: "Ben sana kalbim geçti." Bozuk dilbilgisi beni fena halde rahatsız ediyor. Meslek hastalığı! Bir boya bulsam hemen düzeltereğim. Sonra diyorum belki "Ben" yazan benim manasında yazmıştır. Hani "Kim o?" dendiğinde de "Ben" diye sesleniriz ya onun gibi.

Bu düşüncelerle yürürken Domuz Alanı'nda buluyorum kendimi. Bilmediğim sokaklar buraya kadarmış. Yine bildiğim bir yere çıkıyorum. Yemyeşil, koskoca ağaçlar karşılıyor beni. Yorgunum, bir ağacın gölgesine sığınıyorum dinlenmek için. Tatlı tatlı rüzgar esiyor. Ağacın üstündeki karıncaları seyrediyorum. Pek telaşlılar, bir an önce yemek bulma derdindeler. Benim burnuma da yemek koku-

ları geliyor. Hemen ileride lokma dağıtıyorlar. İzmir'in her ilçesinde her sokakta karşınıza çıkabilir bu lokmacılar. Hayır için, ölmüş yakınları için insanlar hep lokma dağıtırlar. Ben de alıyorum bir paket.

Yine bilmediğim bir sokağa dalıyorum ama çıkmaz bir sokak olduğunu anlayınca geri dönüyorum ve diğer sokağa giriyorum. Bu sefer de ana caddeye çıkıyor sokak. Yine geri dönüyorum. Başka bir sokakta nar ağacı karşılıyor beni. Bir ağaç dikmeliyim evimin bahçesine, diyorum. Hatta buna kesinlikle karar veriyorum. Birden çok diyeceğim. Kale Mahallesi'nin bu yeşil hali insana çok iyi geliyor.

Kale Mahallesi'ndeki yürüyüşümü tamamlayarak tekrar başladığım yere Akasya Park'ın önüne geliyorum. Önümde yıkık Roma hamamımın kalıntıları...

Ağustos 2020, Bergama

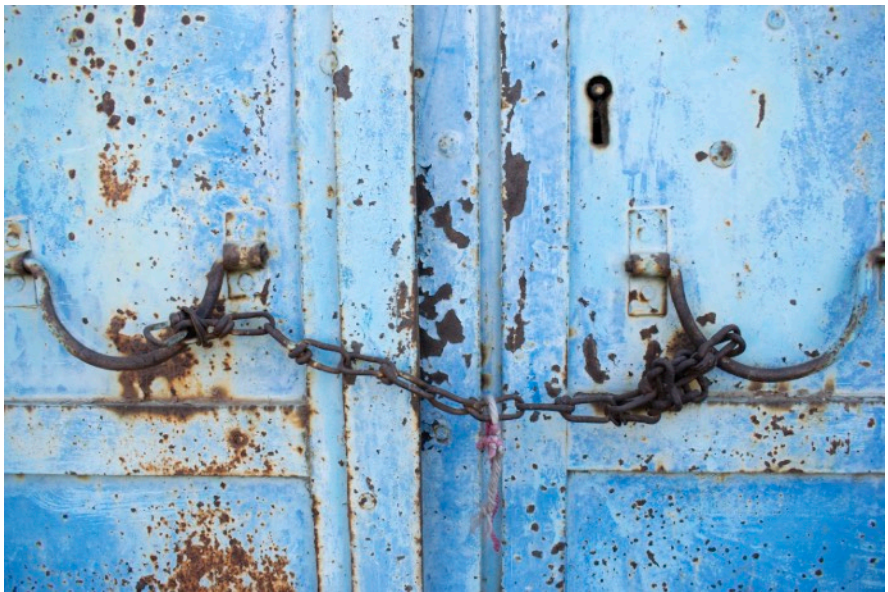
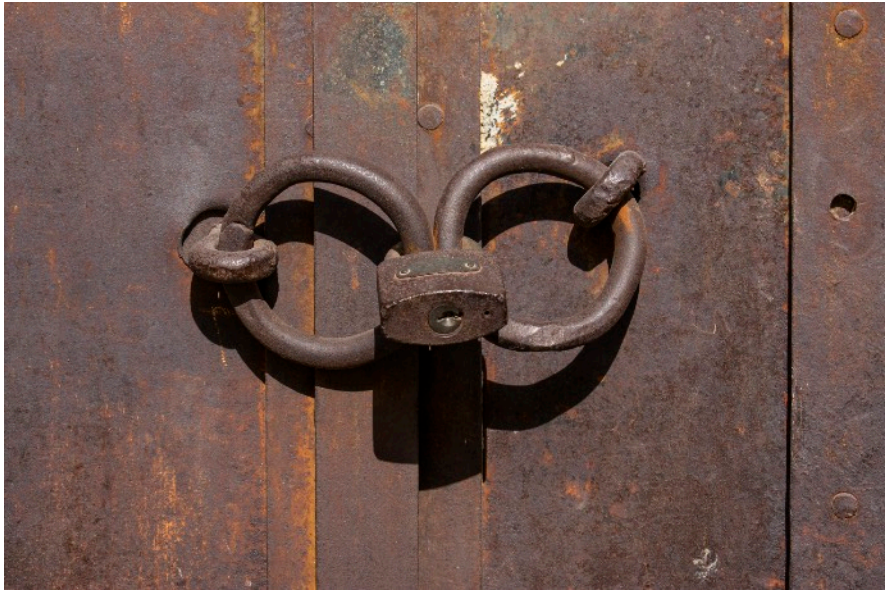

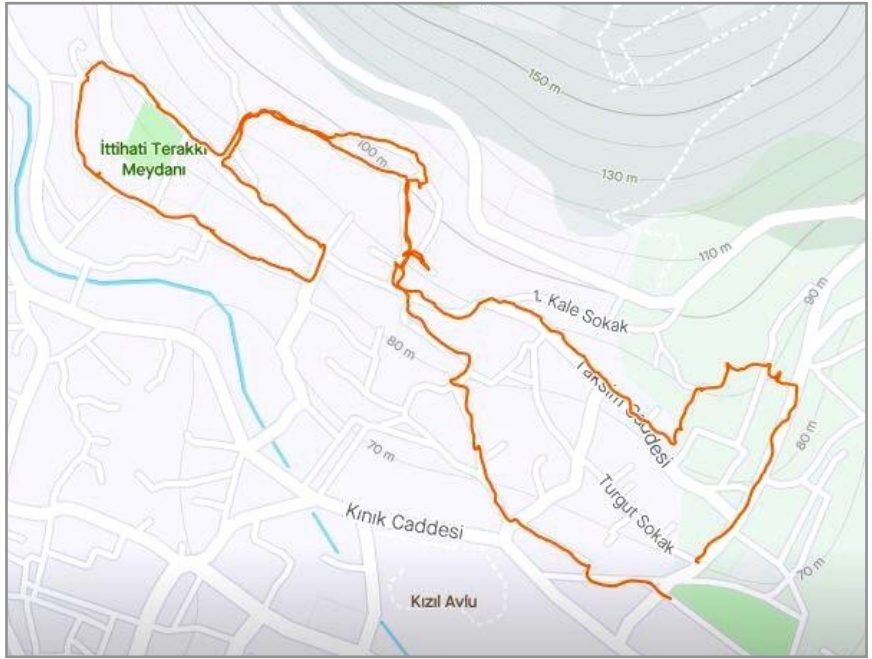

Kültür
için
Alan

Bu fanzin Sarı Denizaltı Sanat İnisiyatifi'nin Kültür İçin Alan tarafından desteklenen
"Bir Mahallenin Hafızası: Kale" sergisi için basılmıştır.

Ekim 2020 , İzmir

YÜRÜYÜŞÜME AKASYA PARK'IN
İMDE KAYBOLAMAZSAM DIYE BİR
LEYE İLK GELİŞİM OLMADIĞI İÇİN
İM YERLERE GÖTÜRÜYOR. BUNU
ĞIM SOKAKLARA SAPMAK VE BU
KAYBOLMAK İSTİYORUM. YUKARI
A ÇOK SICAK. BURAYA GELMEDEN
A ŞİMDİ GÖKYÜZÜNDE BİR TANE
R INAT, YOKUŞTA YER ALAN BİR
OS AYINDA OLMANIN GÜZELLİĞİ
HER KAPIDAN HER PENCEREDEN
OKAKTA. HANGİ ÇİÇEĞİ EN ÇOK
R. HEPSİNİ SEVİYORUM; GÜLLERİ,
N SÜSÜ OLAN AKŞAMSEFALARINI.
UYORUM ONLARI. HEPSİ ANNEM
AM EDİYORUM VE BİR YOKUŞTAN
MI BÜYÜK BİR BAHÇENİN İÇİNDE
RDEKİ KARŞILAŞIYORUZ. BİRAZ
COCUKKEN BİR TAVUK BENİ FENA
AKLAŞIYORUM. SOKAĞIN BİRAZ
OPOL'ÜNÜN KALINTILARI VAR.
NİN KURULDUĞU YER BURASI.
BOYUNCA İNSANLAR YAŞAMIŞ.
TAPINAKLARI VARMIŞ. GERİYE
ALTINDA DA KALE MAHALLESİ
ADI KALE ANLAMINDA GELEN
ELİYOR. BU MAHALLEDE İSMİNİ
EDEKİ BAZI EVLER PERGAMON
RI OLAN TAŞLARDAN YAPILMIŞ.
FARKLI TAŞLARI HEMEN FARK
LINTILARI, TAŞLARI DÜŞÜNÜRKEN
E ÇIKIYOR. İÇİ TAŞ DOLU. BAZEN
Z? KAPILARIMIZIN ARKASINA TAŞ
KİMSE GÖREMESİN İÇİMİZİ DIYE.
ÜĞÜNÜ SAKLIYOR, BAZILARIMIZ
MI YOKLUYORUM. BELKİ ARDINA

BİR MAHALLENİN HAFIZASI: KALE